

Konečného lesa a přemýšleli, zda je někdy opustí jejich smůla. Hlas z praskajícího reproduktoru jim právě oznámil, že za několik minut dorazí do Mizerova, kde žil jejich nový opatrovník, a děti se stále nemohly zbavit dojmu, že je to nejspíš pořádný podivín, když se dobrovolně usídlil v tak děsivé krajině. Čtrnáctiletá Violet, nejstarší z trojice sourozenců, hleděla na vysoké stromy, které téměř neměly větve, takže se zdálo, že projíždějí spíš lesem kovových trubíc než skutečných živých stromů. Violet byla vynálezkyň. Hlavu měla neustále plnou nejrůznějších přístrojů a zařízení, a když něco promýšlela, stahovala si vlasy stuhou, aby jí nepřekážely. Jak tak pozorovala ony podivné stromy, začal se jí v hlavě rodit vynález zařízení, s nímž by bylo možné vylézt na jakýkoli strom, dokonce i kdyby byl úplně bez větví. Dvanáctiletý Klaus, který byl vášnivým čtenářem, při pohledu na lesní půdu pokrytou nahnědlým mechem vzpomínal, co četl o povaze mizerovských mechů, a uvažoval,

je-li některý z nich jedlý. Sunny byla vlastně ještě batole. Pozorovala kouřově šedou oblohu, která nad lesem visela jako mokrá svetr, a zajímalo ji, zdali je v okolí něco, do čeho by stálo za to se zakousnout. Sunny totiž měla čtyři ostré zuby a ze všeho nejvíc ji zajímalo hryzáni do nejrůznějších věcí. Ale i přesto, že Violet začala vymýšlet svůj nový vynález, Klaus myslel na výzkum mechů a Sunny otvírala a zavírala pusou, jako by se připravovala zahryznout do něčeho úžasného, Konečný les vypadal stále pochmurněji. Všichni tři začali chtít nechtít uvažovat o tom, bude-li jejich nový domov vůbec příjemným místem k žití.

„To je ale krásný les, že?“ poznamenal pan Poe a odkašlal si do bílého kapesníku. Pan Poe byl bankovní úředník a přítel rodiny Baudelairových a od požáru jejich domu a smrti rodičů se staral o všechny záležitosti sirotků. Musím však přiznat, že si v tomto ohledu nevedl příliš dobře. Jeho dvěma hlavními úkoly bylo najít dětem domov, kde by se cítily dobře, a chránit